

Poněvadž exekuční návrh směřoval pouze proti Josefu a Františku K-ovým a nikoliv proti obci, není obec legitimována k dovolací stížnosti, to tím méně, když §em 70 zákona ze dne 21. března 1921, čís. 100 sb. z. a n. stanoveno, že obce mohou pokračovati v provádění opatření, ke kterým byly zmocněny zákonem o zabírání bytů, pouze do 30. června 1921. Podání tohoto dovolacího rekursu jest však pokračováním v provádění zmíněných opatření, neboť jím hledí obec udržeti nájemce, jemuž zabraný byt odevzdala, v užívání bytu toho.

Čís. 1416.

Nariadení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., o odkladu exekuce vyklizením.

Lhostejno, jaká újma hrozí z odkladu exekuce vyklizením bytu té neb oné straně. Dostí na tom, že povinný nemá beze své viny přiměřené náhrady nebo že povolen byl odklad vyklizení místností, do kterých se má stěhovati.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R II 506/21.)

Povinní měli dle smíru vykliditi byt ve vile vymáhajícího věřitele v lázeňském místě do 1. dubna 1921. Povolen jim však odklad vyklizení do 1. července 1921 a později do 1. října 1921. Nejvyšší soud usnesením ze dne 31. května 1921, R II 225/21 (č. sb. 1075) již vyslovil, že přiměřenou náhradou za dosavadní stálý byt povinných může býti zase jen byt stálý, ne sezonní. Povinní žádali znovu za odklad do 1. ledna 1922, jež jim soud prvé stolice po konaném šetření povolil, dospěv k názoru, že povinní nemohou beze své viny naléztí náhradního bytu. Rekursní soud zamítl návrh na odklad exekuce.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud opírá své usnesení o výpovědi svědků, z nichž dovozuje, že povinní sami zavini, že nemají přiměřené náhrady za byt, který mají vykliditi. Leč závěr ten jest vratký. Svědek Jan R. výslovně potvrdil, že byt, který se u něho uvolnil v červnu 1921, nepronajal a nemínil pronajati, poněvadž chtěl jej nechati pro sebe, a že to prohlásil i vůči vymáhajícímu věřiteli, s nímž mluvil o tomto bytě. Z toho, že když vymáhající věřitel neustále na něho naléhal, zač by pronajal byt, odpověděl, že kdyby nepotřeboval bytu pro sebe, žádal by 40 až 50 Kč nájemného, nikterak přece neplyne, že Jan R. nebyl zásadně proti pronájmu a chtěl jen, aby se s ním vyjednávalo o výši nájemného, by dosáhl tak nájemného pokud možno nejvyššího, jak rekursní soud se domnívá. Další předpoklad rekursního soudu, že povinní ani netvrdí, že se ucházeli o tento byt a že jim byl odepřen, nemá dle toho, co uvedeno, významu rozhodujícího. Rovněž nelze z výpovědi Bohuslava Č-a dovoditi, že si povinní nechali ujíti u něho uprázdněný byt z liknavosti neb úmyslně, ježto svědek ten pouze sezna, že byt, o který se povinný z jara 1921 ucházal, měl dříve již zadáný, a nevyšlo nijak

na jevo, že povinní dověděli se o uprázdnění bytu v době, kdy byt nebyl ještě zadán. Usnesení soudu rekursního nemá tudíž potřebného podkladu skutkového i bylo proto vyhověno dovolacímu rekursu povinných a změnou napadeného usnesení obnoveno usnesení prvního soudu, které hovoří zjištěnému stavu věci a zákonu. Mylný jest názor, hájený v rekursu vymáhajícího věřitele, že soudce musí pečlivě uvážit újmy, jež hrozí jednak straně povinné, jednak straně vymáhající, a po té teprve smí rozhodnouti, protože prý v nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., odklad vyklizení obligatorně se nepředpisuje, nýbrž jeho povolení jest dáno soudci na uváženou. Pokud se v § 1 dotčeného nařízení stanoví, že soud může odložit exekuci vyklizením, znamená to v souvislosti s dalšími ustanoveními tohoto paragrafu tolik, že — jsou-li tu podmínky tamže uvedené, má soud povolit odklad vyklizení a to po případě i opětně. Jedinou podmínkou odkladu však jest, že povinný nemá beze své viny přiměřené náhrady, nebo že byl povolen odklad vyklizení místnosti, do které se má stěhovati.

Čís. 1417.

K zápisu firmy odštěpného závodu není potřebí, by majitel hlavního závodu předložil živnostenský list nebo podobnou legitimaci ohledně provozování odštěpného závodu. Stačí sdělení obchodní a živnostenské komory, že odštěpný závod se provozuje.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1922, R I 1078/21.)

Majitel přerovské firmy navrhl, by zapsán byl do rejstříku jeho odštěpný závod na Král. Vinohradech. Rejstříkový soud vyzval žadatele, by předložil živnostenský list odštěpného závodu. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Neprávem hledí rekurent vyvoditi z předpisu § 40 živn. řádu, že mu netřeba živnostenského listu pro odštěpný závod na Král. Vinohradech. Právě při bedlivém čtení § 40 odstavce první a druhý («jsou-li v příčině obmyšleného zřízení odboček neb skladišť okolnosti, jež ve smyslu zákona (§ 13) vydání listu živnostenského neb udělení koncese nepřipouštějí...»), lze seznati, že živnostenský úřad, není-li závad šu 13 odstavec první proti osobě, zaměstnání nebo stanovišti živnosti, vydá živnostenský list jako legitimaci pro živnostníka. Aby v sídle odbočky živnosti provozovati mohl živnost, třeba podnikateli podobné legitimace. Opověď živnosti stačí sice ku zápisu firmy do rejstříku, nenahraňuje však skutečného předložení živnostenského listu

Nejvyšší soud zrušil příkaz prvního soudu.

Důvody:

Usnesení nižších soudů jsou v patrném rozporu se zákonem, a zvláště s ustanovením čl. 21 obch. zák. a šu 40 živnostenského řádu, neboť z těchto zákonných ustanovení nelze nikterak dovozovati, že k zápisu firmy pro odštěpný závod je potřebí, by majitel hlavního závodu předložil živnostenský list nebo podobnou legitimaci ohledně provozování